

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

TAPASZTALT katona jól tudta, hogy nem csak ő hallotta meg a sebesült indiánus ordítását, hanem ennek pajtása is, és ez is futásnak eredt. Tudták ezek, hogy közel a vár, onnan indulhattak ki katonák czirkálásra; de maga Tamás is ezt hitte. Bizonyosan a kapitány küldött ki még néhány vitézt, hogy tisztítsák meg a környéket az ellenségtől. Annál nagyobb volt a meglepetése, mikor egyszerre csak Vilivel állt szemközt.

— Micsoda! Te jársz itt? Talán te löttél most arra a vörösbőrü gézengúzra?

— Persze hogy én! Láttam, hogy valami rosszban töri a fejét.

— Meghiszem azt. Ha még egy kis ideig nem jön ez közbe, alkalmasint a markukba kerül a fejem bőre.

— De hát mi történik itt, Tamás bácsi? Ugy látom, itt valami nagy baj van.

— Van ám, nagyobb mint gondolod, kedves öcsém.

— Akkor hát sietek haza! Azt hittem, a várban még nem tudják, hogy ellenség ólálkodik itt. Most már a szüleimet értesitem, hogy talán legjobb lesz, ha ők is a várba menekülnek Katiczához. Jó, hogy a kicsike már ott van.

— Ott van? Már hogy volna ott, mikor nincs ott!

— Micsoda? Nincs ott? Hát nem vitte oda tegnap este?

— Dehogy nem! felelé Tamás zavardottan. Persze hogy oda vittem ... de azért még sincs ott.

— Hát hol van?

— Nem tudom ... ha nem került haza, akkor már senki sem tudhatja.

— De én ezt nem értem! kiáltá Vili hevesen. Mit csináltak a hugocskámmal? Ha elvitték, hová tették?

— Lefektettük este szépen, de reggelre nem találtuk, szólt Tamás busan. Kiszökött a várból ... szerencsétlenségre nyitva találta a kaput. Éppen őt keresem.

Vili elsápadt. Hamar megérthette az egész veszedelmet.

— Itt bolyong az erdőben ... az én kedves kis hugocskám! S éppen most, midőn a vörös-bőrüek ellepték a tájat!

— Ez a baj ... ez a legnagyobb baj ... ámbár még nem egészen bizonyos, hogy a hatalmukba esett, szólt Tamás kissé bizakodva. Rá találtam a nyomára, erre jött a folyó felé, ahol a csónak van.

— De éppen itt voltak a vörös-bőrüek.

— Igen, de Katicza nem volt velök.

— Elhurczolhatták mások!

— Meglehet. Kutatni fogjuk. Legelőször is a folyó partján kell fürkészgetnünk. Ott a homokos parton megtaláljuk a lába nyomát, ha itt járt. Kitaláljuk talán, merre ment tovább; ha csakugyan eljutott a vízhez, átkelt-é a csónakon, vagy itt bolyong ezen az oldalon.

— Akkor hát menjünk, menjünk!

— Menjünk, de vigyázva. Maradj mindig szorosan mellettem. Egy pillanatra sem szabad elfelejtenünk, hogy itt ólál-

kodnak a vörös-bőrűek. Légy szemes és fülelj!

— Abban nem lesz hiba. Jó a szemem és a fülem.

Néhány percz alatt oda értek a víz partjára, ahol a csónak szokott kikötve lenni. De a csónak nem volt ott. Vili körül nézett, hogy az indiánusok talán ezt is szét tördelték, mint a tulsó parti csónakot; ennek azonban semmi nyoma sem látszott. De a tulsó parton sem volt ott a csónak. Vili nem tudta, mit gondoljon. Tudta azonban Tamás, mert ő meg földre szegezett szemekkel kutatgatott és mihamar nyomot lelt.

* * *

Most azonban vissza kell térnünk Katiczához, hogy megtudjuk, mi lett vele, amint odaért a víz partjához.

Emlékeztek, hogy amint oda ért, néhány lépésnyiről észre vette a vörös-bőrű indiánust, aki ott őrködött a víz partján. A vörös-bőrű merően figyelve állt. A hold fényesen világított. Katicza nagyon jól rá ismerhetett. Meghökken és nem tudta, mitévő legyen. Az indiánus is mozdulatlanul állt és a folyóra bámult. Arra felé hallgatózott, mintha valami jelt várna.

Katicza azt már meg tudta fontolni, hogy itt nagyon rossz szomszédságba jutott. Hallott már eleget a vörös-bőrű ellenségről; tudta, hogy nagy veszedelem éri, ha ilyenek a hatalmába jut. Talán megölik, talán elhurczolják messzire és soha sem látja többé apját, anyját, Vilit, a jó Tamás bácsit. Menekülni kell tehát.

Igen, de hogyan? Látta, hogy az indiánus mereven néz és nagyon figyel.

Eddig nem vette észre, háttal volt feléje fordulva. De ha Katicza megmozdul s valami száraz galyra talál rálépni, a vörös-bőrű okvetlenül meghallja.

— Várok egy kicsit... hátha odább sétál a part mentén... Sötétben állok; ha megfordul is, nem láthat olyan könnyen, mint én őt. Majd lassan-lassan lépegetek hátra felé, mikor a szél egy kicsit zörgeti a lombot.

És Katicza, az ő egyszerű kis eszével, csakugyan azt találta ki, ami ebben a veszedelmes helyzetben a legokosabb volt.

De ha csakugyan legokosabb volt is, kellemesnek egy csöppet sem volt kellemes. Alig néhány lépésnyire ott állni a veszedelmes ellenség mellett, akinek végre is eszébe juthat, hogy megmozdul s éppen arra megy, ahol Katicza elfojtott lélekzettel áll. És köröskörül ez a mély éjjeli csönd az erdőben, melybe csak a folyam zuhogása szólt bele... néha-néha pedig messziről egy-egy vadállat ordítása. Jó szerencse, hogy Katicza inkább csak sejtette, milyen veszedelmes állapotban van. Ezért meg is maradt elhatározása mellett és nem futott. Csak nagy idő-közökben és rendkívül lassan, egészen nesztelenül lépett nagy óvatosan egyet-egyét hátra felé, mindig szemmel tartva a vörös-bőrű indiánust.

Ez sokáig nem mozdult. Oly mereven állt ott, mint a kőszobor. Végre azonban mégis történt valami. Katicza eleinte voltaképp nem is vette észre, mert csak olyasmit hallott, mintha madár-fütty szólt volna a folyó tulsó partjáról. De aztán nem csekély meglepetésére, az

előtte álló vadember éppen olyan madár-fütytöt hallatott. A tulsó partról nem sokára újból hangzott a fütyty, a vörös-bőrű újból felelt. Ez még néhányszor ismétlődött, és Katicza annyit teljesen megértett belőle, hogy a folyó tulsó partján van valaki, aki ily módon jelt ad a vörös-bőrűnek, ez pedig felel reá. Nem volt nehéz ezt kitalálnia. Sokszor játszott maga is ilyen formán Vilivel és Tamás bácsival.

A jelváltás megszűnt, de aztán csakhamar másféle hang hallatszott a tulsó partról s már ezt Katicza sehogysen tudta megérteni. Tompa koppanás, recsegés-ropogás hallatszott, hol sűrűn egymás után, hol nagyobb idő-közökben. Végre ez is megszűnt s helyette megint a fütyty-szóval való jeladás következett.

Nem csoda, ha Katicza ezt nem értette meg. Annyit kitalált, hogy a tulsó parton is bizonyosan vörös-bőrű indiánus van, de hogy mit csinál, azt valóban nem tudhatta. Talán az öreg, tapasztalt Tamás kitalálta volna azt is, hogy most vagdalja, darabolja szét az álnok ellenség a csónakot amott a tulsó parton.

Ott a víz partján az a vörös-bőrű, úgy látszik, éppen csak azt a kopogást, recsegést várta, mert ennek hallatára abba hagyta fürkésző, figyelő állását, kevésbé ügyelt, bár még ekkor sem mozdult a helyéből. De mikor a második fütyty-párbeszéd is megtörtént, akkor a vörös-bőrű egyszerre csak megfordult és éppen oda tekintett, ahol Katicza ijedezve állt. A hold javában világított, épen a vörös-bőrű szemébe. Tisztán lehetett látni marczona, kemény arcját, vészjósító tekinte-

tét és övében a rettenetes fegyvereket: kést, baltát, melyekkel az indiánus oly kitünően tud bánni. Arcza annál ijesztebb volt, mert különféle festékekkel volt bemázolva.

Szegény kis Katiczának szinte a vére is elhült.

— Most már bizonyosan meglátott, gondolá. Még nem szól ... nem mozdul ... talán azon gondolkozik, hogy ki vagyok. Itt a sötétben bizonyosan nem látszik, hogy fehér vagyok.

De a vörös-bőrű aztán másfelé nézett és nem közeledett. A kis leány újra reménykedni kezdett, hogy a vad ember talán mégsem látta meg.

— Jaj, csak már odább menne! gondolá elfojtott sohajjal. Itt közel van a csónak ... ha egyszer bele ülhetek, mindjárt a tulsó parton leszek s akkor haza futthatok. De amig itt áll, nem mozdulhatok.

Szörnyen terhes és kinos volt a mozdulatlan állás, de már csak tűrte. Nehány percz multán a vörös-bőrű ismét a folyó felé fordult s ez kissé megnyugtatta Katiczát. Most már körül-belől bizonyosnak gondolhatta, hogy a vörös-bőrű nem látta meg. Mert különben okvetlenül oda jön hozzá és megfogja.

A tulsó partról újra fütyty hangzott, de aztán beszéd is. A hold fényénél tisztán volt látható, hogy éppen szemközt a tulsó parton szintén vörös-bőrű ember áll, s mert a folyó nem volt tulságosan széles, a két indiánus most már beszédbe eredt egymással.

Mit kiáltoztak egymásnak a maguk nyelvén, abból Katicza persze egy szót

gyvereket:
liánus oly
nál ijesz-
ékkal volt

nte a vére

meglátott,
nem moz-
k, hogy ki
rosan nem

félé nézett
eány újra
vad ember

enne! gon-
szel van a
tek, mind-
r haza fut-
zduhatok.
olt a moz-
e. Nehány
ét a folyó
gnyugtatta
bizonyos-
-bőrü nem
etlenül oda

angzott, de
nél tisztán
őzt a tulsó
ber áll, s
san széles,
édbe eredt

a maguk
egy szót

sem értett. De reménykedett, hogy az a
tulsó ellenség talán elhívja az innensőt.

— Jaj de sokáig tanakodnak! sohajtá
Katicza. Mért nem mennek odább?

Hiszen itt semmi sincs, amire leselked-
niök kellene. Engemet nem láttak meg.

A vörös-bőrü végre csakugyan meg-
elégelte az álldogálást és megindult a

KÜLÖNÖS TALÁLKOZÁS. (Lásd a 224. lapon.)

part mentén. De ebben nem volt köszö-
net. Éppen oda ment, ahol a csónak ki-
volt kötve.

— Oh! Ha ott áll meg ... akkor
nem ülhetek be a csónakba! De ta-
lán odább megy. Hiszen ha csónakon

akarna átkelni, már rég megtehetette volna.

A vörös-bőrűek úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket hirtelenül. Sem innen, sem túl a folyón nem adtak jelt magukról, amiből persze még éppen nem az következett, hogy nincsenek közel. És ezt már Katicza is tudta. Eszébe jutott, hogy efféle is játszott ő otthon Vilivel, de még Tamás bácsival is. Akár hányszor játszottak indiánus bujós-dit, és akkor mindig arra tanították, hogy olyan [óvatosan, zajtalanul lépjen, hogy az ellenfél még csak ne is sejttesse, hogy közel van. És viszont szemesnek köll lenni, mert a másik fél is lehet olyan furfangos.

— Oh, tudok én csöndesen lépkedni, sokszor rászedtem Vilit, gondolá Katicza. Ha közel van még az a csuf vad ember, én hamarabb meglátom, mint ő engem.

Valóban, oly nesztelenül lépegetett, hogy lehetetlen volt meghallani. És minden fa, bokor mögül előbb óvatosan szét nézegetett és csak azután osont a legközelebbi fához vagy bokorhoz. El is jutott szerencsésen a helyhez, ahol a csónak szokott kikötve lenni. És nagy öröme azt látta, hogy a csónak ott van a maga rendes helyén.

— Most már mindjárt otthon leszek, gondolá örvendezve.

Mert arra nem is gondolt, hogy a csónak nem elég, tudni kell evezni és kormányozni is a sebes folyón. De mikor már annyi kisebb-nagyobb bajon szerencsésen keresztül vergődött, ettől sem ijedt meg.

— Láttam én sokszor, hogy Vili és Tamás bácsi hogyan csinálják. Nagyon könnyű az.

Beugrott a csónakba, miután előbb a kötelét eloldotta. A szabaddá lett csónak mindjárt meg is indult, de csak a part mentén.

— El kell tolnom a parttól és megforditanom az orrát, hogy átmenjen a tulsó partra. Vili az evezővel szokta eltaszítani.

Fölemelte az evezőt, vagy inkább először csak akarta.

— Juj de nehéz! Nem is hittem volna. No... két kézzel talán mégis fel bírom emelni.

Bajjal ugyan, de csakugyan fölemelte és neki támasztotta a sekély partnak. Aztán nagyot lökött a csónakon. Ki is siklott a csónak messzire a víz közepére, és most már csak az kellett volna, hogy a tulsó partra is átjusson.

Attól fogva, hogy Katicza erre a nagy feladatra vállalkozott, jó néhány óra mult el odáig, amikor Tamás és Vili másnap reggel ugyan arra a helyre értek. Ekkor már javában sütött a nap s olyan tapasztalt, éles szemű vadász, mint Tamás, mindent észre vehetett.

Amint még emlékezhetünk, észre is vett mindjárt valamit. Alig hogy a fák közt óvatosan lépkedve, Vilivel oda ért a partra, halkan így szólt:

— Itt járt a kicsike... itt a lábanyoma.

Lehajolt és vizsgálta a nyomokat. (Lásd a képet a 216—217. lapon.) Vili amint erre figyelmessé lett, szintén így szólt:

13 101

— Igen . . . ez az ő kis czipőcskéjének a nyoma.

De mire Vili ezt mondta, már Tamásnak megint nagy gond és szomorúság látszott az arcán s majdnem kétségbe esetten kiáltott fel:

— Persze hogy itt járt, de nem egyedül. Itt vannak a vörös-bőrűek lábainak is a nyomai. Az átkozott ficzkók éppen itt leskelődtek, tudták, hogy itt legbiztosabban keritik hatalmukba.

Vili is ráismert a vadak nyomára és nagy csüggedés fogta el. Szegény Katiczát tehát éppen itt fogta el az ellenség.

(Folytatása következik.)

FÉLSZEG DANI.

— Beszélyke képpel. —

— Mirt találtam! Hahá! Mit találtam! kiáltott fel Dani, amint a földre hajolva fölvevett valamit.

— Ugyan mit? kérdé Veronka. Talán egy szép gombot?

— Ohó! Azért le sem hajolnék.

— No, talán bizony aranyat? incselkedett Károly.

Pedig kár volt gunyolódni és incselkedni. Mert arany nem volt ugyan, de igen is ezüst volt. Valóságos szép ezüst forintos.

— Ez már jó szerencse, szólt Dani diadalmasan. És jó szem is, ugy-e? Ti is láthattátok volna, de nem láttátok, én pedig megláttam itt a porban.

— Ez már csakugyan szerencse, mondá Károly. Az ezüst forintosok nem szoktak így uton-utfélen heverni. De voltaképen az nem is a tied.

— Hát ugyan kié? Persze, ha meg lehetne tudni, ki vesztette el, természetesen vissza adnám; de itt száz meg száz ember jár. Azt ki sem lehet kutatni, ki vesztette el, így hát bizony, csak az enyém.

És Dani büszkén zsebre dugta a kezét a fényes kinessel, a kosarat pedig, melyet eddig kezében tartott, oda adta Károlynak.

— Most már vidd te, nekem van mit vinnem . . . Lyukas a zsebem, kezemben kell tartogatnom az ezüstömet.

— No, csak jól fogjad, hogy el ne veszítsd. Még megérem, hogy ügyes Dani lesz a neved és nem félszeg Dani.

— Csak csufoljatok! Eddig is hiába csufoltatok.

— Az ám! Hát mikor ruhástól bele pottyantál a tóba?

— Meg mikor leestél a padlásról! toldá meg Veronka.

— Sebaj, felelé Dani. Azért most mégis én találtam kincset.

— És mit vásárolsz rajta? kérde Veronka.

— Még nem tudom.

— Legjobb lesz, ha most jól vigyázol rá, aztán majd ha otthon leszünk, tanácsot tartunk, hogy mire költsd.

— Köszönöm, nincs szükségem a tanácsotokra. Majd csak hasznát veszem a magam eszével.

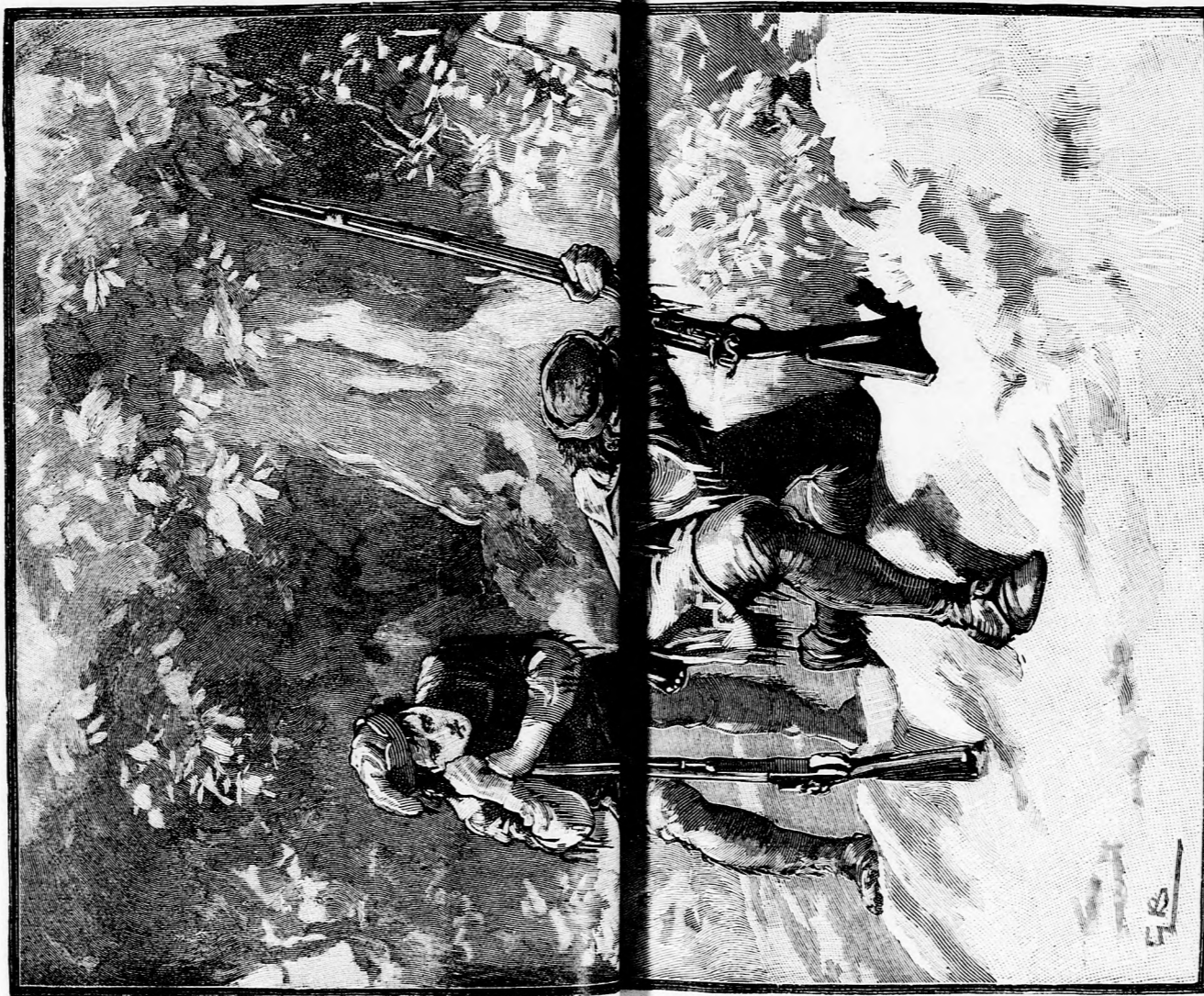
Nem is szólt többet, hanem elgondolkozva lépegett testvérei mellett. Anyit már tudott, hogy nagy vásárt csap a kincsel, de nem mondja meg előre Károlynak, mert ez megint csak gunyolná. De majd nem fog gunyolódni!

Eljutottak a piacra, ahová a kosarakkal indultak, hogy a mamának egyet-mást vásároljanak. Tulajdonkép csak Károlyra volt bizva a vásár, Dani és Veronka csak elkisérték nekik kellett volna a kosarat vinni. A kis Veronka vitte is hűségesen; Dani azonban, mihelyt oda érkeztek a piacra, elszakadt tőlök.

— Hová lett Dani? szólt egyszerre Veronka.

— Már bizonyosan szétnézeget, mit vásároljon, mondá Károly.

— Valjon mit fog venni?

— Nem tudom. De attól tartok, nem lesz valami nagyon ügyes vásár. És Károly rendesen nem igen csaló-

dott, mikor öcsikéjéről beszélt. Most is már éppen elkészült a reá bizott vásárlásokkal, mikor Dani is előkerült. Jókora

ted azt a szép forintost? szólt Károly nevetve.

— De igenis erre, és azon nincs mit nevetni.

— Már hogy ne volna! Ugyan mire jó ez a vén tyuk? Hiszen ezt már meg sem lehet főzni.

— Nem is azért vettem, hogy megfőzzék. Majd fogja a mama tudni! Lesz mindennap friss tojás, és ha a tojások felszaporodtak, a tyukocskám majd kikölti és lesz sok szép csirke. És a jó csirke-pecsenyét, tudom, nem fogjátok gunyolni.

— Nagyon szép volna. De hát hol fogjátok a tyukot tartani?

Erre Dani bizony még nem gondolt. De most eszébe jutott, hogy ez kissé fogas kérdés. Bent laktak a város közepén, még pedig a második emeleten szűk udvari kis lakásban. Mert szüleik nem voltak módos emberek.

— Hm! No igen... hát ellehet a tyukocska a konyhán.

— Csak azt várd! Majd a mama megtüri ott az

kosarat czipelt a karján, a kosárban pedig egy vén pöttyöske tyuk volt.

— Micsoda? Csak nem erre költöt-

ilyen alkalmatlan jószágot. Hát ha még egész csapat kis csibe lábatlan-kodnék ott neki!

— Ejnye no! Hm... ez csakugyan igaz.

— Megint azt fogják rád mondani, hogy Félszeg Dani vagy, szolt Veronka.

— Már pedig azt nem fogják mondani! Ezzel Dani gyorsan eliramodott.

— Ugyan hová szalad? kérdé Veronka.

— Bizonyosan szerencsét próbál, hogy talán elcsereberélheti a tyukocskát, felelé Károly.

És jobban eltalálta, mint maga is gondolta és kívánta. Mert Károly már nagyobb és gondosabb fiu volt s azt szerette volna, hogy Dani, ha már először okatlan vásárt csinált, legalább másodszorra üsse helyre, tehát gondolják és vitassák meg jól, mit köll tenni. Dani azonban elfutott s nem is akarta hallani a jó tanácsot. És hiába várták, nem jött vissza. Ők pedig már elvégezték a dolgukat.

— Már tovább nem várhatunk, szolt Károly. A mama otthon régen vár. Haza talál Dani maga is.

Szép lassacskán megindultak s nem is igen törődtek többé a Dani dolgával. Nyilván látták, hogy Dani nem enged nekik bebeszólást a maga vásárlásába; hát töltse a kedvét, nem zavarják.

Már éppen oda értek vissza, ahol az utmutató állt s ahol Dani a szép ezüst forintosra olyan szerencsésen rátalált. Itt érte őket utól Dani, aki nagy sietve iparkodott utánok s most még diadalmasabb hangon mondá:

— No, de ez már aztán valami, ugy-e?

Egy kis kalitka volt a kezében, a kalitkában pedig sárgás tollu madárka ugrált.

— Mi az? kérdi Veronka.

— Kanári madár! Gyönyörűen énekel, mihelyt ezukrot kap. Ennek már csak lesz helye a házban, mi?

— Már ennek lesz, szolt Károly. Csak azt találom, hogy nagyon furcsa formája van ennek a kanárinak. Hallottam, hogy azok az ármányos madár-kereskedők néha a közönséges verebet pingálják sárgára és eladják kanári helyett olyanak, aki nem ismeri a kanárit.

— Csakhogy ez nem olyan ám! Ez valóságos kanári. Mondta a kereskedő. És azt is mondta, hogy olyan szelid, hogy akár kalitkában sem köll tartani. Kezén tarthatja az ember. Mindjárt megmutatom.

— Jól van, inkább elhiszem, szolt Károly. Majd otthon mutasd meg a szobában. Itt a szabadban nem tanácsos kivenni a kalitkából.

— Nem értesz te hozzá. Tudom én, mit mondott a kereskedő.

S ezzel Dani kinyitotta a kalitkát és kezébe véve a madárkát, az ujjá hegyén tartotta. Egy-két szempillantásig nyugodtan ült ott a kis madár, aztán egyszerre megszólalt:

— Csrp! Csirip!

És amint megszólalt, már messze fönt volt a levegőben — elröppent. Dani szájátva bámult utána. Veronka pedig nevetett.

— Hallottad? Csakugyan veréb volt. No, legalább nincs mit sajnálni, hogy elröppent.

— Azon nincs, szolt Károly. De azon van, hogy a szép ezüst forintoson egy

üres ócska kalitkát hoz haza, ami legfölből tüzre való.

— Azért sem! Mégis lesz haszna, szölt Dani daczosan. Itt lakik közel Pali; minap mondta, hogy szeretne kalitkára szert tenni, mert van egy szép kis pintyökéje. Ő jó áron megveszi.

Nem is vesztegetett több szót, hanem elfutott.

Károly és Veronka haza ballagtak s utközben jószívuileg elhatározták, hogy nem szólnak semmit a Dani talált kincséről és fura vásárjairól: Ezt könnyen meg is tarthatták, mert szüleik beérték vele, mikor azt hallották, hogy Dani elment látogatóba Palihoz.

Már sötét este volt, mikor Dani haza ért. Nem is igen vette észre senki, mikor jött; azt sem látták, hogy zseb-kendőjébe kötve hoz valamit.

Megvacsoráltak, aztán békességesen aludni tértek.

Nem igen sokáig aludhattak, mikor valami furcsa nesz és motoszkálás hallatszott a szobában. Az apa ébredt föl rá legelőször. Figyelt, csodálkozott és sehogysen értette.

— Ugyan mi lehet ez? Már csak megnézem.

Gyertyát gyújtott és mihamar megpillantotta a motoszkálót. Egy kis sündisznócska szaladgált ide-oda.

— Ugyan honnan származott ide ez a kis jószág? Bizony szomorú fogságba tévedt. Kiteszem szegénykét a szabadba, hadd éljen kedvére.

Nagy kendőt borított rá a tüskés kis állatra, fölkapta és kivitte az utcára. Ott aztán szabadon bocsátotta. Mikor

vissza tért, az ajtó-nyikorgásra mindnyájan fölébredtek és kérdegették, mi történt? Hamar elmondta.

— Oh, az én sündisznócskám! jajdult fel Dani. Vége! Most már semmi sincs a kincsemből.

— Miféle kincsből? Mi dolgod volt a sündisznócskával.

Nem lehetett eltagadni, mikor már annyit elárult. Szépen sorjában ki kellett vallania az egészet, milyen szerencséje volt és mint vásárolt, csereberélt addig-addig, míg most ime semmije sincs belőle.

Az apa nevetett is, boszankodott is.

— Oh te félszeg Dani! Hiszen ott volt veled Károly. Miért nem tanácskoztál vele, hogy mitévő légy?

Persze, miért! Sajnálta most már Dani, de későn. Látta, mily félszeg módon végzett mindent, mikor a maga tapasztalatlan esze után indult, és nem akarta, hogy utba igazítsa, aki jobban tudja. Eddig is mindig az volt a baja, azért ragadt rá a Félszeg Dani neve.

De most már megelégte. Sehogysen tudta elfelejteni, hogy a jó szerencséjével mily csufot vallott. Inkább kikérte azután szüleinek vagy Károlynak jó tanácsát s úgy hallom, most már lassanként azt mondogatják, hogy nem a régi Félszeg Dani többé.

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Össze gyűjtötte **Béla bácsi.**

Két szép kék szék, két kész szép kép.

*

Megymag nem nagy mag.

KÉT KIS LÁNY ÉS HÁROM VICZA.

— Beszélyke, két képpel. —

AKOCSI már ott állt az ajtó előtt s a mama fölkészült; de mintha még valami aggodalma lett volna. Szinte habozott, induljon-e?

— Oh, soha se aggódjál, mamácska! Itt leszek én, nem lesz Anikónak semmi baja, szolt Jolánka.

— Ha bizhatnám benne, hogy csakugyan gondod lesz reá...

— Hogy ne! Hiszen a kicsike olyan kedves... nem is olyan nehéz dolog vele boldogulni. Itt leszek mindig mellettem, vagy pedig én ő mellette.

Jolánka elég nagy volt már, hogy ilyen igéretet tehessen, Anikó pedig csakugyan olyan kedves kis jószág volt, hogy nem valami nagyot ígért, aki azt ígérte, hogy egy délutánon át gondját viseli és eljászadoz vele.

A mama tehát meglehetősen nyugodtan ült kocsiba és elrándult a szomszéd faluba, Jolánka és Anikó pedig ott maradtak a szobában.

Jó ideig nagy csöndességben voltak ott. Jolánka elővette mesés könyvét, mert látta, hogy a kicsikének nincs reá szüksége. Anikó nagyon fontos és kellemes munkát talált. A nagy Viczát meg a kis Viczát köllött egészen újra felöltöztetni. Ez pedig fáradságos munka ám, mert az a Vicza olyan lusta és kényelmes, hogy csöppet sem segít magán az

öltözködésnél! Tetőtül talpig úgy kell felöltöztetni, mint valami kényes király-kisaszszonyt. Ez pedig dolgot ad olyan csöpp leánykának, amilyen az öt éves Anikó volt.

Végre mégis elkészült vele. Mikor pedig elkészült, természetesen hasznát is akarta látni. Mert az világos, hogy

hiába senki sem öltözik parádéba.

— Jolánka! szólalt meg nyájasan.

— Mi kell, Anikó?

— A két Vicza felöltözött... azt hiszem, szeretnének sétálni... a baba. Vicza még alszik, ő itt maradhatna.

— Jól van, hát sétáltassuk meg őket.

— A nagy Vicza talán-talán még a maga lábán is tudna sétálni, csevegett

VÉGIG SÉTÁTTAK VELE. (Lásd a 221. lapon.)

ben voltak
nyvét, mert
és reá szük-
és kellemes
zát meg a
ra felöltöz-
munka ám,
és kényel-
mágán az
özködésnél!
őtül talpig
kell felöl-
tetni, mint
ami kényes
rály-kisasz-
nyt. Ez pe-
dolgot ad
an csöpp
ánykának,
ilyen az öt
s Anikó
t.
Végre mégis
észült vele.
kor pedig el-
zült, termé-
tesen hasz-
is akarta
ni. Mert az
gós, hogy
adéba.
nyájasan.

tovább Anikó. Csak éppen egy kicsit
köllene segíteni... én tartom az egyik
kezet, te a másikat...

— Már így bizonyosan elsétálgat,
felelé Jolánka nevetve.

Letette a könyvet, bár nem igen szí-
vesen, mert igen érdekes mese olvasásába
fogott bele. De hát hiába, mikor meg-
igérte a mamának!

A nagy Vicza igazán majd hogy a maga
emberségéből nem sétált. Csak éppen hogy

Jolánka balról,
Anikó jobbról
emelte. Hanem
a lába igazán
érte a földet
minden lépés-
nél, nagy gyö-
nyörüsége
Anikónak. Vé-
gig sétáltak
vele az udva-
ron, a kerten;
jó félóra telt
bele, mikor Jo-
lánka megelé-
gelte. (Lásd a
képet a 220.
lapon.)

— No, most már elég lesz a Viczá-
nak, bizony még elfárad és bele beteg-
szik.

Ezt pedig a gondos kis Anikó a világért
sem akarta volna. Vissza sétáltak tehát a
szobába s itt Jolánka újra folytathatta
az érdekes mese olvasását. Anikó is
talált újabb szorgos munkát.

— Jaj, te kis Vicza baba! Még most
is alszol? Már elég volt! Ki látta azt.

elaludni az egész napot! Most tüstént
kelj föl és öltözködjél.

A baba Vicza nem ellenkezett és nem
is sirt, mint azt néha egyik-másik eleven
baba meg szokta cselekedni. Engedte szé-
pen, hogy Anikó felöltöztesse. Ezzel jócs-
kán eltelt az idő, de végre mégis csak
elkészült vele. Most már mind a három
Vicza szépen fel volt öltözve. Termé-
szetes, hogy most tenniök is illik va-
lamit.

MEGKOCSIKÁZTATTA ÖKET. (Lásd a 222. lapon.)

— Jolánka!
szólt meg
ujra Anikó.

— Mi kell
már megint,
no! hangzott a
nem éppen na-
gyon szíves vá-
lasz.

— Én...én...
én azt hiszem,
hogy a Viczus-
kák szeretné-
nek egy kicsit
kocsikázni.

— Hát ko-
csikáztsd meg
őket!

- De azt szeretném, ha te is jönnél.
- Én most nem mehetek.
- Miért nem?
- Mert olvasok. Látod.
- Majd azután megint olvashatsz.
- No persze! Egyszer már félbe
hagytam, de most végig akarom olvasni
ezt a mesét.
- Oh, akkor hát nem lehet kocsi-
kázni!

— Dehogy nem! Hiszen azt megteheted, magad is elbírod.

— És hová kocsikázzunk?

— Bánom is, akár hová! Menjetek, a hová tetszik. Anikó ezzel is beérte. Fölszedte mind a három Viczát és kivitte a tornácra, hol a nagy bábu-kocsi állt. Szépen bele ültette őket és megindult velök. Csakugyan könnyen birta maga is, mert a kocsika nagyon könnyüeske volt, a három Vicza kisasszony pedig együtt véve sem nyomott sokat. Megkocsikáztatta tehát őket az udvaron, gondosan vigyázva, hogy ki ne potyogjanak a kocsiból. (Lásd a képet a 221. lapon.) Mert olyan élehetetlenek ám azok a Viczák, hogy még megkapaszkodni is lusták. Nagyon kell reájok vigyázni.

Jolánka ezalatt nagy gyönyörűséggel olvasott tovább. Most már nem zavarta senki s végére juthatott annak a szép mesének: megtudhatta, mi lett az elvarázsolt király-kisasszonyból, a vitéz királyfiból, mint győzedelmeskedett a jó tündér-királynő és mennyire pórul járt az a gonosz boszorkány-mester. De amig ennek mindennek a végére ért, jócskán eltelt az idő, bizony szinte bele éhezett.

— Most már ideje, hogy ozsónáljunk.

Ki is szólt mindjárt a szakácsnének, aki már ekkorra el is készítette a jó csokoládét, be is vitte az ebédlőbe és kitöltötte két csészébe.

— Tessék előhívni Anikót, mondá. Ki ne hüljön a jó csokoládé.

— Mindjárt beszólitom. Itt lesz az udvaron.

De az udvaron nem volt.

— Ej, a kis haszontalan, elkocsikázott a kertbe.

Kereste a kertben, de ott sem találta. Most már kissé nyugtalankodni kezdett. Kiáltozta a nevét, de hiába. Vissza sietett az udvarra, kérdezősködött. Nem tudta senki, hová lett a kicsike. Látták az udvaron kocsikázni, de hova lett onnan, senki sem tudta.

Nagy lett most már az ijedelem. Az egész háznép fölkerekedett, bejárták a szomszédokat, de Anikó nem volt sehol.

— Elbolyongott valahol messzire... keresni köll.

A hányan voltak, annyi felé indultak. Legnyugtalanabbul Jolánka. Ha most baj érte a kicsikét! Mit mond a mama! Reá bizta és ő így váltotta be a szavát? ... és csupán azért, hogy azt a hiába való mesét végig olvassa! ...

Végig rohant a falun és fütől-fától kérdezősködött. Akadt is, aki nyomra vezetete.

— Láttam bizony, szólt egy fiú. Amott járt künn a mezőn, a folyó tájékán.

Még csak ez köllött! Bele eshetik a folyóba, s akkor vége! Hideg veríték lepte el Jolánkának az arcát. Futott ki a mezőre, egyenesen a folyó felé. Csak hogy ott a fűben semmi nyomott sem láthatott. Kiáltozta a kicsike nevét, de hiába. A folyó mentén fürkészgetve haladt tovább, félve is, reménykedve is, hogy nyomot talál. És végre talált is, de olyat, hogy a vér is elhült az ereiben.

Ott feküdt az egyik Vicza a földön, egészen közel a folyó partjához. De csak maga az egyik Vicza. Senki és semmi más. Sem Anikó, sem a kis kocsi. Tehát

a, elkocsikázott
tt sem találta.
kodikni kezdett.
hiába. Vissza
ősködött. Nem
icsike. Látták
de hova lett

az ijedelem.
edett, bejárták
nem volt sehól.
messzire ...

felé indultak.
ka. Ha most
ond a mama!
ta be a sza-
hogy azt a
assa! ...
és fütől-fától
aki nyomra

gy fiú. Amott
ő tájékán.

bele eshetik a
veríték lepte
tott ki a me-
é. Csak hogy

sem látha-
ét, de hiába.
re haladt to-
ve is, hogy
alált is, de

az ereiben.
a a földön,
noz. De csak
i és semmi
kocsi. Tehát

bizonyos, hogy itt járt. De innen hova
lett? Talán vigyázatlanul tolta előre a
kocsit és mindenestül bele zuhant a vízbe!

Jolánkával forgott a világ! Nem is
tudta, mit gondoljon. A földre vetette
magát és esze-veszetten zokogott. S amint
ott hosszú ideig kétségbe esetten vergő-
dött, csak még nagyobb lett a rette-
gése, mikor a nem messzire eső ország-
utról kocsi-robogást hallott és ráismert
a kocsira. A mama jött haza. A mama
nem látta őt. A kocsi befordult a faluba.
Most már otthon van a mama ... már
tudja, mi történt.

Esteledni kezdett. Végre is rá köllött
magát Jolánkának szánnia, hogy haza
megy. Csüggedten, lehorgasztott fejjel
lépett az udvarra, reszketve a pillanat-
tól, mikor a mamát megpillantja. Amint
az ajtóba ért, hallja:

— Már elkéstél; Jolánka! A mama
nekem adta mind a két csésze csokolá-
dét, mert nagyon éhes voltam és azt
mondta, te ugysem érdemeltél ozsonnát.

Jolánka erre a kellemetlen hirre szinte
fölujjongott örömeiben. Hiszen ez Anikó!
Tehát nem veszett el!

— Anikó! Hát hol jártál? Hogy ke-
rültél haza a folyóból?

— Találkoztam mamácskával, fölvettem
mindenestül a kocsiba Csak az a
baj, hogy a kisebbik Viczát elvesztet-
tem. De nini! Elhoztad. Ez nagyon szép
tőled, hogy megkerested.

A mama persze nem találta olyan
szépnek a dolgot, mert ő tudta, hogy
Jolánka mit keresett. Szégyenkezve, rös-
telkedve vallotta meg Jolánka, mily ros-
szul váltotta be ígretét s hogy a maga

multsága kedvéért megfeledkezett a test-
véri szeretetről.

— De, fogadom, nem esik meg soha
többé. Soha sem leszek többé önző és
rest a jóra!

És azóta rajta is van, hogy ezt a
szép ígretét beváltsa.

AZ ELSŐ HARISNYA.

(Képpel a czímlapon.)

MEZITLÁBAS *kis hugocskám.*
Köss magadnak harisnyáit!
Mert senki sem szereti ám
A tudatlan kis leányt.

Ha a kötést még nem érted:
Jöszte, megtanítlak én;
Játékosnak vess ma véget,
Légy figyelmes és serény.

Első türe a fonalat
Rá tekerd. Ez eleje.
Azután — könnyű feladat —
Másik tüvel bökssz bele.

Húzzad át a pamut-szálát,
S ereszd le — könnyű dolog.
Mi a fő, már megtaláltad:
Igy terem meg a horog.

S most horogba horgot öltve:
Hol növesztel, hol fogyasztsz.
Im egy része meg van kötve,
S most szépen folytassad azt.

Hopp!.. egy horog most kisiklott —
Hamar fogd fel, kis hugom!
Igy, most ismered a titkot,
S ezentul figyelsz, tudom.

Nagy diadal! Nem telt bele
Harminczkét rövid nap: és
Az első harisnya fele —
Igen, már a fele kész.

KÜLÖNÖS TALÁLKOZÁS.

(Képpel a 213. lapon.)

KÉT kis bamba vizsla-kölyök
 Hogy az udvaron botorkál,
 Egyszer, hol sűrűk a rögök,
 Ni, de fura
 Egy figura —
 Varangyékos békát talál.

»Valj mi lehet?« kérdi Muczkó.

Olyan mint a húska éppen.

»Az ám!« feleli rá Buczkó,

Pislog ugyan,

Lapul, duzzan —

»De hát én is annak nézem.«

»Kapjuk be no!« mondja Muczkó,

»Hanem előbb felezzük meg!«

»Helyes!« válaszolja Buczkó,

Kis testvére,

Egyet értve:

»Vágjuk ketté s úgy együk meg!«

Neki mennek nagy-vidámul

— Nem is láttak ök ebben bünt —

De ni, a két kutylus ámul . . .

Az a húska

Jaj, beh furcsa —

Nagyot ugrott s messze eltűnt.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 10-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Fleischmann Rózsa, Horváth Aranka, Ferenczy Andor, Deutsch Ignác, Szinyei Merse Rózsika, Seethal Ferencz, Salamon Ilonka, Pruzsinszky Gusztó és Józsi, Biedermann Frida

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Soós Gyuri. A görög idézet magyar betűvel írva, ilyen olvasandó: »*Üdör mén arisztón*«: a víz a legjobb. Ez a hajdankori híres görög költő, Pindarosz egy ódájából, (dicsőítő) költeményéből, van véve. Az egyetlen költő, aki a vizet énekli meg. A később született Anakreon, meg Horatius, a nagy római költő, a bornak

zengé dicséretét; mint amely itálnak mértékkel való élvezete jóleső pezsgésbe hozza a vért. Anakreon óta minden nemzetek költői között sokan vannak, akik megénekelték a szőlő nedvét, mely, amíg az amugy is vérmes ifju kornak ártalmára van: a megnőtt embert kellemesen hevíti, az agg kornak meg, mint a régi példabeszéd tartja: »tápláló teje.« Találós meséket, némi változtatással, közölni fogom. — **Monok Nelli.** Az inségtől sujtott felső vidék tótajku hazafi-társaink fölségelésére csupán a fővárosi hírlapok vagy 70.000 forintot gyűjtöttek már. Kedves elégtételekre szolgálhat, hogy ez adakozásokhoz ti, a »Kis Lap« lelkes olvasói, szintén tetemes összeggel járultatok hozzá. — **Schmidt-Pauli Edgár.** Számítok is rá, hogy ha a nyár folytán Budapestre kerülsz, meglátogatsz. Julisig itthon vagyok. Ha meg én kerülök ismét abba a szép kikötő-városba, ahol laktok, dehogyan mulasztom el, hogy el ne nézzek abba a 17-es házba. Az ottani pompás állatkertben már több ízben fordultam meg, valamint hogy úgy erről, mint magáról a városról, emlékeiről, taváról, árboz-erdejéről s egyéb nevezetességeiről több cikket is írtam, de persze nem a »Kis Lap« számára, melynek szűk térfogata el nem bírta volna azokat a terjedelmes közleményeket. Tehát: az örvendétes találkozásig! — **Szt. Jánosi Anna.** Milyen emléket vagy épületet szánnak a Szt. Gellérthegyen lebontandó erőd helyére, még nincs elhatározva. Minden esetre azonban olyasmi lesz, amely fennen fogja hirdetni ama hegy ormáról a magyar államnak ezredéves főnállását. Büszkeséggel és lelkesedéssel fog oda fölpillantani e nagy hazának minden fia, lánya. Szép érzelmeidnek szép kifejezéseért csak dicsérhetlek. — **Reitzer Alice.** Takaros levélkédben örömmöm telt. — **Salamon Ilonka és Gyula.** Lássuk a kéziratot!

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróc - vármegyei inséges hazánkfiai fölségelésére küldöttek: Pruzsinszky Gusztó, Jani és Józsi 1 frt., Laukó Lenke és Ilonka 1 frt., Gyulai László 1 frt 60 kr., Horváth Ákos 1 frt 60 kr., Seethal Elma és Ferencz 2 frt., Goldschmiedt Olga 50 kr., Fried Pista 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
 Forgó bácsi.